

man, skal rykke frem mod Tjenden, føler sig ilde disponeret og trykker sig bag et Træ eller skjuler sig i en Groft, og skal man saa ikke være berettiget til at anvende den milde Straf i det sidste og den strenge Straf, ja Livsstraf, i det første Tilfælde? Det gaar virkelig ikke an, naar man ikke vil forvirre Begreberne her i Salen, paa den Maade at fremhæve Bestemmelsen i de enkelte Paragrafer. Der er ogsaa en anden Paragraf, nemlig § 55, som den ærede Rigsdagsmand har gjort til Gjenstand for en særlig Betragtning. Han er bleven imødegaaet af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 1ste Valgkreds, og jeg skal tillade mig her at udtale, hvad der forresten vistnok ikke er det ærede Medlem ube kjendt, at i det Forslag, som ifjor var forelagt Rigsdagen, var Bestemmelsen endnu strengere, end den er i dette Forslag. Affattelsen af dette Forslags § 55 skyldes Forhandlinger mellem Landstingets Udvalg og Krigsministeren; man havde den Gang en meget strengere Bestemmelse med Hensyn til Drukkenskab. Jeg tror ikke, at det gaar an at bringe den Utilregnelighed, som Drukkenskab medfører, og som efter den borgerlige Straffelov giver Nedsættelse i Straffen og under visse Omstændigheder endog aldeles fritager for Straf, til Anvendelse i Krigstid. Naar en Mand er døddrukken paa sin Post, hvor han staar ligeoverfor Tjenden, hvor hele Korpslets Sikkerhed er afhængig af ham, skal han straffes, og det kan ikke nytte Noget, at det ærede Medlem siger, at vi kunne straffe ham saa haardt, som vi ville, for Drukkenskab, thi vi kunne dog ikke sætte Livsstraf for Drukkenskab. (Klein: Man kan sætte Livsstraf for at drikke sig fuld paa en Post!). Ja, det kan man, men saa kommer vi til at regne en Mængde forskellige Tilfælde op, og kommer dog ikke til at udtomme den hele Række. Det er umuligt at gaa saaledes frem; det er meget bedre at sige, at de Forseelser, som medføre visse Følger, skulle under militære Forhold straffes paa den og den Maade. Det ærede Medlem fandt ogsaa med Hensyn til en anden Paragraf, at man havde uret i at sætte den strenge Straf, som man har sat f. Ex. for Forvanskning af Ammunition eller Sligt, som kunde medføre Fare.

Men det er en berettiget Forbring fra Krigsmænds Side, som ikke frivillig komme ind, som skulle særdes Side om Side med hverandre, at de skulle kunne være sikke paa, at man ved strenge Straffe søger at forhindre de Ulykker, som kunne opstaa paa denne Maade. Naar der ved en Troppeøvelse, hvad ikke saa sjældent hænder, bliver stude en Haand af en Artillerist, skal den, der har bevirket Ulykken, ikke kunne undskyldes sig med, at han ikke havde tænkt paa, at det gjorde Noget, at han traak Kanonen af, medens den Anden havde Haanden for Munden. Den Slags Undskyldninger kunne ikke gjælde under militære Forhold, de kunne være fuldt berettigede under borgerlige Forhold, men de ere det ingenlunde under de militære. I Henseende til hvad det ærede Medlem anførte om § 56, kan jeg ganske slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds har udtalt. Det er i god Konsekvens med alle militære Forhold, med hele den militære Aand, at naar man ikke kan udfinde Hovedmanden, saa bliver den, der er ældst i samme Grad, straffet som Hovedmand. Da Tiden nu er saa langt fremrykket, skal jeg ikke gaa mere i Detail eller søge at imødegaa det ærede Medlem. Jeg skal kun gjentage, hvad jeg før udtalte, at jeg tror, at vi vilde komme ind paa en meget uheldig Vej, hvis vi fulgte den Anvisning, som det ærede Medlem har givet. Vi ville da faae en Straffelov for Krigsmagten, som det efter min Mening vilde være umuligt for nogensomhelst Krigsminister eller for nogensomhelst Regjering at modtage, og man vilde da se sig nødsaget til at hjælpe sig med de gamle og uhenigtsmæssige Bestemmelser, vi nu have, til liden Vaade for Tjenesten og til liden Gavn for de Mænd, som ifølge Børnepligtsloven skulle møde ved Fanerne.

Müller: Jeg skal tillade mig at udtale min Samstemning med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Schønheyder), naar han yttrede, at han gjerne havde set, at Straffeloven for Hæren og Straffeloven for Flaaden vare blevne holdte hver for sig; thi om end de to Love, hvad man jo her ser, godt kunne forenes, saa vilde det dog